Tage Schacks prædiken påskedag

Taler
Tage Schack
Præst

Dato
1. april 1945

Sted
Simon Peters Kirke, Amager

Omstændigheder
Denne prædiken er holdt d. 1. april 1945 og er én af Tage Schacks sidste prædikener, da han natten mellem d. 9. og 10. april blev myrdet af danske Hipo-folk.

Prædikentekst
Markusevangeliet kapitel 16, vers 1-7

Kære Fader i Himlen. Vi takker dig for Opstandelsens Budskab, og vi beder dig om, at vi maa høre det her i Dag og paa Opstandelsens Morgen.

Kristus er opstanden: det er Paaskedags Evangelium – og hver Søndags Evangelium. Man kunde jo spørge, hvad det kommer os ved, – hvis det da virkelig er sandt: at et Menneske for længe siden er opstaaet fra de døde. Det kan jo kun komme os ved, fordi han, som opstod fra de døde, er vor Broder. Man kan ganske vist sige, at ethvert Menneske, der lever eller har levet er vor Broder og Søster; men denne Mand, Jesus Kristus, er den eneste, der vilde være vor Broder og ikke vilde være andet end det; saaledes mødte han ethvert Menneske, og saaledes møder han os endnu. Og det er denne vor Broder, der Paaskemorgen opstod fra de døde. Det kan ikke være os ligegyldigt. For han opstod ikke for sig selv alene, men han opstod *for os*. Hans Broderskab med os skal nemlig ikke tages som et tomt Ord, men ganske bogstaveligt, – saaledes at han ikke færdes eller kommer nogen Steder uden at have os med. Vi maa slet ikke tænke paa Kristus adskilt fra os selv. Derfor er det saa urigtigt at gøre ham til en Idealskikkelse; for et Ideal kan man staa udenfor og beundre; men Kristus eksisterer kun sammen med os, som han vilde være eet med i sit Liv og i sin Død; og det blev han. Derfor er han ogsaa eet med os i sin Opstandelse. Vi maa kun tænke paa Kristus som den, der er *sammen med* Syndere og dødelige, d. v. s. med *os;* og det er ikke ophørt ved hans Opstandelse; tværtimod.

Derfor kaldes han »den førstefødte af de døde«. Det betyder ikke blot, at han er Nr. 1 i Rækken af dem, der opstaar fra de døde, saa han bare har gjort Begyndelsen; for der behøver jo ikke at være nogen videre Forbindelse mellem

den første og dem, der kommer efter. Men det betyder, at da vor Broder opstod, da var Sejren vundet for os alle, saa det nu kun er et Tidsspørgsmaal, naar ogsaa vi er opstaaet fra de døde. For han vil ingen Steder være uden os, hverken i Liv eller i Død. Altsaa er vi ogsaa med i hans Opstandelse.

Derfor kommer det os ved, at Kristus, vor Broder er opstaaet fra de døde. Det kommer os mere ved end noget andet, der har mødt os her i Livet; for det har, uden at vi ved det, forandret vort Liv og vor Død.

Og vi gaar et Skridt videre og siger, at det er netop det, Opstandelsen betyder: at Jesus Kristus er blevet vor Broder, skønt vi ikke vilde have, at han skulde være det. Han er brudt igennem vort Fjendskab ved sit Broderskabs Sejr over os. For der *er* et Fjendskab mellem ham og os; hvorfor skulde Mennesker ellers have hængt ham paa Korset? Eller er vi helt andre Mennesker end de var dengang? Nej, de der dengang og nu forarges paa ham, forstaar ham nok bedre end de, der beundrer hans Skikkelse: det kan man sagtens gøre, saalænge man har ham paa Afstand; saalænge hans Ord intet Krav har paa os; saalænge man ikke forstaar, at han er den Perle, der faar Købmanden til at sælge alle andre Perler for at købe den; at han er den Skat skjult i Marken, som faar Manden, der finder den, til at sælge alt, hvad han ejer for at købe den Mark. Det er de riges dybe Uvilje mod dette Evangelium for fattige, vi her taler om. Det var den, der bragte Jesus paa Korset. Og det var dette Fjendskab, Jesus brød igennem med sin Opstandelse fra de døde: det Fjendskab med vor Broder og med Gud, som ligger i os alle, den Angst for vore Medmennesker og for Gud, som ligger bagved alle denne Verdens Krige – og ogsaa bag dens Fred; som skiller Menneske fra Menneske: det Fjendskab og den Angst, som ikke ophæves selv ved de fornuftigste Fredsslutninger eller de oprigtigste Forsoninger; men som *er* ophævet, overvundet, gennembrudt ved Jesu Kristi Opstandelse.

For da vor Broder Jesus Kristus opstod Paaskemorgen, efter at vi havde taget Livet af ham Langfredag og derved gjort vor Synd større, end den kunde bæres, – som allerede Kain sagde, da han havde slaaet sin Broder ihjel, – da opstod han *som Tilgivelse*, og ikke som noget andet. Han blev ikke borte i det Mørke, som vi havde sendt ham ind i, og som vi selv havde skabt omkring ham og omkring os selv; han vendte tilbage for at tage os, sine Fjender til Naade. Han vendte tilbage *for at blive.* Vi slap alligevel ikke for ham. Den selvretfærdige – og hvem af os er ikke det? – tror at kunne stive sig af overfor ham i sin Selvretfærdighed. Og den fortvivlede tror at være skjult for ham i sin Fortvivlelse. Men til dem begge – og

det er ofte det samme Menneske, der er begge Dele paa een Gang – vender Jesus tilbage fra den Død, hvori vi tror ham godt gemt i 1900 Aar. Og han vender altid tilbage som Tilgivelse. Hans Opstandelse betyder intet andet end Tilgivelse og Forsoning.

Ved Jesu Opstandelse er Forsoningen blevet levende i denne Verden. Vi er forsonet med Gud og med hinanden. Alt er tilgivet. Alle Skranker mellem Gud og os er nedbrudt. Og tænker vi paa vor Næstes Skyld mod os, saa er den ogsaa tilgivet: Gud siger til os, hvis vi tænker paa den: »Den er tilgivet samtidig med, at jeg tilgav dig din Skyld; saa din Næstes Skyld er ogaa borte.« Derfor er det, at man i den russiske Kirke Paaskemorgen hilser hinanden med Ordet: »Kristus er opstanden!« og omfavner og kysser hinanden og tilgiver hinanden. Hvorlænge denne. Forsonlighed varer, ved jeg ikke, ikke længe formodentlig; men enten Vreden og Bitterheden vender hastigt tilbage i Menneskers Sind eller ikke gør det, saa er det i hvert Fald Paaskedags Hilsen: »Kristus er opstanden!« Forsoneren er blevet levende! Alt er tilgivet, baade dine Synder mod Gud og din Næste, og din Næstes mod dig. »Her er ingen Vrede, Naaden den er rede, det er rigtigt alt.«

Guds Tilgivelse og Haab viste sig uovervindelige Paakemorgen. Da vi havde gjort alt, hvad vi kunde, – som vi jo stadig gør det, – for at gøre Fjendskabet stort og Kløften vid: saa oprejste Gud Kristus, vor Tilgivelse og vort Haab og fyldte dermed Kløften ud og byggede et nyt Hus paa vore Ruiner. For alt her i Verden ender som Ruiner. Og ethvert Menneskeliv, selv det ædleste, er overfor Gud, i Forhold til Guds Bestemmelse med ham, intet andet end en Ruin. Det afsløres i Døden, hvis vi ellers vil se den, som den er. Det er Forudsætningen for Paaskedags Evangelium; ja det ligger i det: at »hvor der ikke er Grave, er der heller ingen Opstandelse«. Derfor kan vi ikke høre Tilgivelsens Budskab, fordi vi ikke vil lade *alt* være tilgivet, ubetinget alt, det gode med det onde. Derfor kan vi ikke høre Opstandelsens Budskab, fordi vi ikke vil høre det fra vore Ruiner. Her sidder vi midt i vort Livs Ruiner, selvom vi faar dem til at se pæne ud; vi har ladet alt ugjort overfor Guds Krav; – her sidder vi mellem Grave, allerede længe før vor egen aabner sig for os. Og til os lyder det: Kristus er opstanden! Guds Tilgivelse og Haab vender levende tilbage til dig, skønt du har forkastet det, og skønt du stadig ikke kan tro det.

Vi har talt mere om Tilgivelse end om Haab, synes man maaske. Og Haabet er det dog, der skal forkyndes Paaskedag. Men Tilgivelse og Haab hører sammen

og kan ikke skilles ad. De hører sammen i Kristi Opstandelse; for den er *Guds Ja* til denne Jord og til dette Menneskeliv: deri bestaar Tilgivelsen og Haabet. Altsaa ikke Guds Ja til en forbedret Jord (hvormeget den saa end trænger til at blive bedre) eller til et frommere, renere og pænere Menneskeliv: saa længe skal vi ikke vente paa Guds Ja. Men netop til denne Jord og til dette Liv, som vi faktisk lever, til dette syndige, dødelige Liv er Opstandelsen Guds Ja. For Gud elsker dette Liv meget højere, end vi selv gør det; det er en Misforstaaelse, at vi elsker Livet; der skal ikke være meget i Vejen, for at vi anklager det: det er os selv, vi elsker. Og Gud tager vort Liv meget mere alvorligt, end vi selv gør det; for tog vi vort Liv alvorligt, vilde vi ogsaa være villige til at sætte det til. Der staar i en af Jakob Knudsens Romaner: »Han tænkte paa, om *han* ikke egentlig havde brudt sig mere om et Menneskes Liv, end de selv havde brudt sig derom«: Gud bryder sig i hvert Fald mere om vort Liv end vi selv bryder os om det. Han har ved Kristi Opstandelse sagt et Ja til det, som er langt mere eftertrykkeligt og mere ubetinget, end det stemmer med vore Ønsker; for vi vil dog altid helst have en Bagdør aaben. Han har bundet os til Livet i Tid og Evighed derved, at vor Broder Jesus Kristus har bundet sig til os. Han har bundet os til at leve under hans Ja i Dag og hver Dag og i vor Dødsstund. Han har bundet os til *Haabet*, som altid vil vide at finde os baade paa de sikreste og lykkeligste Pladser og paa de elendigste og mørkeste. For Haabet er nu i vor Broder Jesus Kristus blevet eet med os Syndere og dødelige og skal ikke tages fra os. Amen.

Kilde
Manuskript taget fra Urban Schrøder (red.) (1954) 'Danske Prædikener gennem Tiderne', 300-305, København: Det Danske Forlag.

Kildetype
Dokumentation i bogværk

Tags
Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet, Påskedag, Tidehverv

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/tage-schacks-praediken-paskedag